

Така щѣла да умрѣ бѣдната рибка безъ вода, ако за нейно щастие, въ това врѣме не били дошли дѣцата при блатото, да се радватъ на рибкитѣ.

— Погледни, погледни тука бържѣ, казалъ Колю на сестра си — нашата мила рибка лежи тука на трѣвата; тя трѣбва да е умрѣла, защото никакъ не шавя. Горката рибка! Какъ е можала да дойде тука?

— Да ѝ хвърлимъ назадъ въ водата, казала Минка — може би да не е умрѣла още и да оживѣй въ водата.

Тя грижливо взела рибката, седнѣла на колѣнѣ и внимателно ѝ пустихъла въ водата. Изведнѣжъ рибката зашавала и скоро взела да плува весело изъ блатотото, както по напрѣдъ.

— Видишь ли, Колю, казала тогава Минка на братя си — рибката наистина била още жива; тя не можала само да се движи, защото рибитѣ не могатъ да живѣятъ безъ вода, тъй както птицитѣ не могатъ — въ водата.

Дълго врѣме тѣ стоели тамъ и се веселили на своята рибка; тѣ биле твърдѣ радостни, гдѣто тѣхната сръбърна рибка, останѣла жива и весела. Рибката тъй сжщо се радвала, защото отъ ново можела да плава въ хладното благо и съ радостъ би благодарила на своитѣ спасители, ако би знаѣла да говори.

„Каква глупава съмъ била тогава, помислила си тя, когато искахъ да излѣза изъ нашето мило благо. Азъ не могъ да разбера, какъ могатъ да живѣятъ птицитѣ на земята, при такова горѣще слънце. Тука, въ водата, може да имъ бѣде по-хубаво. Азъ никога вече нѣма да поискамъ да излѣза отъ тука и никога нѣма да бѣдѣ недоволна отъ този животъ“.
